

Az arc mint természeti képződmény

A rajzok éveken át maguktól születtek. Ha találkoztunk, vagy elutaztunk együtt valahová, ha hetekig együtt laktunk, valahogy mindig előkerült egy üres papírlap és valamilyen rajzolószerszám: golyóstoll, Hardtmuth, Rotring, Faber-Castell, csőtoll – radír csak nagyon ritkán, mert elvem volt, hogy nem radírozunk (ez már elmúlt, ma már szeretek radírozni, és szeretek trükközni, előre megkarcolom a papírt, láthatóan beleradírozok, sőt, odakészítem a színes ceruzákat is, de hasznos volt az az időszak, amikor a rajznak magától kellett jónak lennie).

Aztán jött egy pillanat, amikor ambicionálni kezdtem, hogy minél több legyen, és minél jobbak legyenek. Gyurinak nem kellett pózolnia, mindig önmaga volt, tudott mozdulatlanul maradni, nem véletlenül változtatta a nevét Gyöngyről (Perl) Kőre (Petri) – Gyöngy György, az se lett volna rossz. Faragott, kőbe vésett, monumentális arca volt, természeti képződmény, húsos orr, hatalmas áll, ragyák, himlőhegek, tájkép csata után. A rajznak nem kellett hízelegnie ahhoz, hogy tetsszen neki, sőt. Az egészből, ahogy az idő (a szekér) haladt, lett a barátságunknak egy párhuzamos története rajzokban, az idők Tiszaugon, Nyugat-Berlinben, Dömsödön, Almádiban, a Vízivárosban, kocsmákban, presszóknak, úri helyeken és proli helyeken. És hát lett egy-két tényleg mesteri rajz is – nem tőlem, csak úgy lett, magától. Én csodálkoztam rajta a legjobban.

Hogy huszonöt év után megint született néhány rajz, amelyben meg tudtam fogalmazni a viszonyomat hozzá, meg tudtam közelíteni azt, amilyennek láttam – az számomra tiszta, felhőtlen öröm. Mert Gyuri visszanéz ezekről a rajzokról. Ehhez viszont kellett egy film, a bátyám werkfilmje az *Arizónaplóhoz*: mert szerencsére nem láttam 1992-ben, és így mintha a mélységekből merült volna fel Gyuri arca és lénye, csöndjei, tekintete, és a város, amelyben élt, amelyben én is éltem.

